

Một thoáng Ngàn Quí

PM: Hành Hương

Tặng: Cái Hùng/ TH: PHT _người đã ra đi

H...oi! Có phụ huynh tìm gặp kìa. Giọng một cô bạn cùng phòng nội trú gọi. Tôi bước ra ngoài, một sự ngạc nhiên bất ngờ đó là Cái Hùng, người mà cùng học phổ thông với tôi trên phố núi Pleiku

Vào khoảng năm 1982, thời kỳ còn bao cấp, phương tiện xe cộ đi lại khó khăn. Đi xe khách phải xếp hàng mua vé, đi xe buýt thì đứng không thẳng người. Anh đến tìm gặp được tôi không đơn giản. Anh từ Pleiku xuống hay từ Quảng Trị, Huế vào? Tôi đưa anh ra quán nước ven đường quốc lộ 1. Buổi trưa đầu hè oi bức, ngồi cạnh anh trong tôi vẫn bàng hoàng vì sao anh lại biết được nơi tôi đang công tác. Khi tôi rời Pleiku trở về miền Trung âm thầm không lời từ giã bạn bè, thầy cô. Thế nhưng, thế nhưng anh lại tìm được tôi ở nơi này, một huyện cách thành phố Đà Nẵng 30 km về phía Nam. Chúng tôi hỏi nhau dăm ba câu rồi im lặng. Sau đó tôi đưa anh lên xe trở về.

Hai năm sau tôi trưởng thành thêm chút nữa, thấy được tình người cao quí, tôi thầm trách mình trước kia sao lơ đãng, vô tâm đến thế. Từ đó tôi có ý nghĩ đi tìm anh. Biết đâu mà tìm khi những thông tin lúc bấy giờ còn hạn chế, thế nhưng tôi vẫn đi tìm anh bằng mọi cách. Tôi rời Đà Nẵng vào Sài Gòn sinh sống, bất ngờ gặp lại các bạn học năm xưa cùng lớp cùng trường. Được tin cuộc về Nguồn lần thứ IV, tôi đăng ký tham gia. Sang ngày 15/06/2012 chúng tôi tập trung tại nhà Kim Mạnh, rồi ra cư xá Thanh Đa cùng đoàn về Thành phố Pleiku. Đến nơi 20 giờ 30' trời mưa tầm tã. Các anh chị liên trường tại Pleiku phải mang dù ra tận xe rước chúng tôi vào. Có ai chứng kiến mới thấy được tình cảm chan chứa dành cho nhau. Nhận phòng, thu xếp hành lý xong, như thế một ngày

đã trôi qua. Những ngày kế tiếp chúng tôi cùng đoàn về thăm trường cũ, thăm thắng cảnh Biển Hồ.....Tôi phải tìm anh bằng mọi giá. Thời tiết không ủng hộ, mưa mỗi lúc to hơn. Nửa thời gian về Nguồn đã trôi qua.

Chiều ngày 17/06/2012 họp mặt liên trường Pleiku. Đoàn trở về Sài Gòn, thời gian còn lại chỉ tính bằng giờ. Chao ôi! Khó thật. trời vẫn mưa to. Chợt nhớ ra tôi đến gặp ban liên lạc trường TH. Phạm Hồng Thái và tận đến 22 giờ cùng ngày tôi mới biết được tin anh đã ra đi. Tôi rất xúc động khi nghe tin này, kể từ đây xem như dấu chấm hết. Gần ba mươi năm tôi đi tìm anh. Tìm câu hỏi vì sao.... và câu trả lời anh đã mang theo. Chúng tôi cùng hoàn cảnh, rời quê hương đi lánh nạn chiến tranh, tìm con đường học tập. Có một lần anh tran trái với tôi bằng một bài thơ mở đầu và kết thúc.

Người trên ấy cả chuỗi ngày vui đẹp

Ta ngồi đây phố nhỏ vắng thân tình

.....

.....

Mười mấy tuổi đầu còn xanh như mộng

Sao mộng giờ tàn, úa tựa tàn thu

Với tôi, anh là người bạn, người anh đáng thương và đáng quý. Đối với anh tôi là người em, người bạn hay người gì anh tự hiểu. Thôi thì, anh là cát bụi anh trở về với cát bụi. Tiếc rằng lúc anh ra đi tôi không hay tin, không thấp được cho anh ba nén nhang đưa anh đi một đoạn đường. Dẫu rằng sinh tử là qui luật, người ra đi kẻ ở lại ngậm ngùi thương tiếc.

Mong muốn còn lại của tôi trong một dịp nào đó ghé thăm nơi an nghỉ cuối cùng của anh.

PM: Hành Hương

tháng 10, 2ngàn12